

II Cz 543/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wojciech Vogt

SSO Janusz Roszewski

SSO Barbara Mokras – spr.

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2014 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa G. K.

przeciwko G. Z.

w przedmiocie skargi G. K. o wznowienie postępowania

na skutek zażalenia G. K.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 17 lutego 2014 r. sygn. akt I C 227/14

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu odrzucił skargę G. K. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie I C 1337/11 podając w uzasadnieniu, że brak ustawowych przesłanek do wznowienia postępowania.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła G. K. domagając się jego zmiany i wznowienia postępowania w powyższej sprawie podając, że z uwagi na chorobę psychiczną nie była w stanie świadomie uczestniczyć w procesie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Jak słusznie podniósł Sąd Rejonowy wznowienia postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym orzeczeniem można domagać się jedynie w razie spełnienia jednej z ustawowych przesłanek. Wnosząca skargę swe żądanie opiera na twierdzeniu, że z uwagi na chorobę psychiczną nie była w stanie świadomie uczestniczyć w procesie a zwłaszcza nie rozumiała konieczności udowodnienia swych roszczeń.

Zgodnie z art. 401 pkt 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej albo nie była należycie reprezentowana bądź jeżeli wskutek naruszenia przepisów

prawa była pozbawiona możliwości działania. Zasadnie sąd pierwszej instancji stwierdził, że powyższa przesłanka wznowienia nie została spełniona.

Przede wszystkim G. K. posiadała zarówno zdolność sądową jak i procesową.

Zgodnie z art. 64 § 1 k.p.c. zdolność sądową ma każda osoba fizyczna i prawna. Natomiast zdolność procesową tj. zdolność do czynności procesowych mają, zgodnie z art. 65 § 1 k.p.c. osoby fizyczne posiadające pełną zdolność do czynności prawnych. Wnosząca skargę o wznowienie postępowania posiadała i posiada nadal pełną zdolność do czynności prawnych. Była osobą pełnoletnią i nie ubezwłasnowolnioną. W sprawie toczącej się pod sygn. I C 1337/11 nie wykazała ani nawet nie twierdzi, że na skutek naruszenia przepisów miała być pozbawiona możliwości działania. Okoliczność, że choruje na chorobę psychiczną znana była już w toku powyższego postępowania, którego wznowienia teraz się domaga. Podnieść należy, że dla uzyskania wznowienia postępowania strona musi wykazać, że w zakończonym prawomocnym orzeczeniu postępowaniu była pozbawiona możliwości działania "wskutek naruszenia przepisów prawa", a nie z uwagi na okoliczności dotyczące jej stanu zdrowia, nie podniesione we wcześniejszym postępowaniu.

Zgodnie z art. 405 k.p.c. do wznowienia postępowania z przyczyn nieważności oraz na podstawie przewidzianej w art. 401¹ właściwy jest sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, a jeżeli zaskarżono orzeczenia sądów różnych instancji, właściwy jest sąd instancji wyższej. Wnosząca skargę swe żądanie opiera, jak była mowa wyżej, na twierdzeniu, że z uwagi na chorobę psychiczną nie była w stanie świadomie uczestniczyć w procesie a zwłaszcza nie rozumiała konieczności udowodnienia swych roszczeń, powołuje się więc na przesłankę wznowienia postępowania z powodu nieważności, przy czym wyraźnie i jednoznacznie domaga się wznowienia postępowania w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w Kaliszu pod sygn. akt I C 1337/11.

W świetle okoliczności sprawy podnieść należy, że przesłanka ta nie została spełniona.

Przewidziana w art. 410 § 1 k.p.c. kontrola skargi o wznowienie postępowania obejmuje badanie, czy skarga została oparta na ustawowych podstawach wznowienia oraz czy powołana w skardze podstawa wznowienia rzeczywiście zachodzi. W wyniku przeprowadzenia tej kontroli skarga o wznowienie postępowania ulega więc odrzuceniu nie tylko wtedy, gdy została ona oparta na innej podstawie wznowienia niż wskazana w ustawie, lecz także wtedy, gdy podstawa wznowienia sformułowana w sposób odpowiadający ustawie w rzeczywistości nie występuje (por. postanowienie S.N. z dnia 3 czerwca 2014 r. III UZ 4/14).

Wobec powyższego zażalenie nie jest uzasadnione i na zasadzie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. postanowiono jak wyżej.